

lidet gennemtænkt. Det er ikke udenrigsministerens skyld alt sammen, det vil jeg medgive ham, men det berettiger jo ikke til, at man tager bind for øjnene og kaster sig ud i et projekt, som kan bringe danske soldater i fare, og at man gør det i en situation, hvor det, man gør, forekommer lidt berettiget.

Jeg har udarbejdet 30 spørgsmål, og der bliver formentlig flere undervejs.

Formanden:

Dem når vi ikke i aften.

Keld Albrechtsen (EL):

Nej, men dem vil jeg indlevere i udvalget.

Formanden:

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti var imod Irakkrigen og den danske deltagelse heri, for vi fandt ikke, at alle muligheder for en frivillig afvæbning af Irak og Saddam Husseins regime var udtømt. Vi mener, at våbeninspektørerne burde have haft mulighed for at gøre deres arbejde færdigt, sådan som de selv mente at de kunne.

Vi ønskede fra Kristeligt Folkepartis side, at Danmark havde fulgt FN-sporet hele vejen, og det var jo ikke bare Kristeligt Folkeparti, der havde det ønske. Der var flere partier i Folketinget, der ønskede det, og ikke mindst var der en lang række lande, som havde et tilsvarende ønske – ikke bare i FN's Sikkerhedsråd, men også mere generelt.

Den koalition med USA i spidsen, som Danmark valgte at deltage i, var meget lille og havde slet ikke den bredde, som den slags ellers har haft tidligere. Også dette bekræfter for Kristeligt Folkeparti, at Irakkrigen ikke havde det fornødne legitime grundlag og slet ikke byggede på nogen FN-beslutning.

Det kommer nok uventet, men måske netop på baggrund heraf og uanset den holdning til Irakkrigen, jeg har givet udtryk for, mener vi, at der også er meget, som taler for at vurdere det fremsatte beslutningsforslag positivt. Som vi ser intentionerne bag regeringens beslutningsforslag, er det jo netop, at Danmark må tage et ansvar for den humanitære situation i Irak og også medvirke til en genopbygning af landet. Vi opfatter ikke forslaget som en forlængelse af Danmarks indsats som krigsførende magt, om jeg så må sige, sammen med koalitionspartnerne. Vi er

nu kommet ind i en ny fase, hvor det gælder om at holde fast i, at vi uanset krigen og dens forudsætninger også har et ansvar for at sikre, at irakerne får et håb for fremtiden.

Kl. 20.00

Vi er fortsat tilhængere af FN-sporet, og det er derfor selvfølgelig afgørende for os, at FN kommer på banen også i den humanitære indsats, der skal ydes her på kort sigt, og også i genopbygningsindsatsen, som skal igangsættes.

Det er for os et kæmpe problem, at USA ikke er specielt ivrig, for nu at sige det mildt, for at komme tilbage på FN-sporet. Men man må selvfølgelig medgive amerikanerne og også regeringen så langt her, at FN ikke i dag er i stand til at træffe beslutninger om en decideret FN-indsats. Det tager længere tid. Forhandlinger er i gang i New York.

Men uanset det skal der jo ske en stabilisering af situationen i Irak, og så er det nødvendigt, at vi sikrer, at den humanitære nødhjælp kan komme frem, og også at den sker under den nødvendige beskyttelse, sådan som regeringens beslutningsforslag lægger op til det.

Så kan vi håbe på, og vi vil opfordre til, at regeringen lægger sig i selen for at presse ikke mindst amerikanerne til, at det sker i FN-regi, sådan at ikke bare Danmark, men hele verdenssamfundet igen kommer tilbage på FN-sporet og giver FN den rolle, som det bør have, også i situationer som den nuværende i Irak.

Det, der er afgørende til sidst for Kristeligt Folkepartis endelige stillingtagen til beslutningsforslaget, er så finansieringen af den indsats, der fremgår af beslutningsforslaget. Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget – det er til allersidst i det – at udgifterne vil kunne afholdes inden for den ramme, der er afsat til forsvarets aktiviteter inklusive den afsatte reserve.

Vi har fra Kristeligt Folkepartis side tilkendegivet, at vi ikke vil være med til, at den her militære indsats bliver finansieret via ulandsbistanden. Det mener jeg ikke bliver tilfældet, sådan som jeg læser forslaget her, under nogen omstændigheder, men heller ikke ved at man bruger Mifresta-midler. Derfor må vi enten i dag, hvis udenrigsministeren kan gøre det her fra tallerstolen, eller også i det efterfølgende udvalgsarbejde helt have det på det rene, hvilken finansiering der skal føre det her beslutningsforslag ud i livet.

Det gælder især det, der står til allersidst, nemlig hvad det er for en reserve, der er tale om,